

0519 – 19. mai

Gå til mine brødre og si til dem: Jeg farer opp til min Far og deres Far, til min Gud og deres Gud. Joh 20: 17.

Dette var det første Frelseren sa etter å ha stått opp og fullbyrdet sitt store verk. Og vi merker på ordvalget at han har en markert omsorg for at vi skal feste oppmerksomheten ved ordet brødre. Spesielt fordi han også markerer dette i ordene etterpå: «min Far og deres Far, min Gud og deres Gud». I tillegg husker vi også at Kristus før sin død aldri tiltalte disiplene sine med brødre.

Han hadde nok tidligere kalt dem venner, og vist dem stor kjærlighet, og i mer allmenn omtale også sagt at «den som gjorde hans vilje, skulle være hans bror og søster og mor». Men han hadde ikke direkte tiltalt dem med brødre.

Det er altså først når det store forsoningsverket var fullbyrdet, når det som var skjedd ved syndefallet var gjenopprettet, slangens hode var knust, synden sonet og den evige rettferdighet ført fram, og menneskenes opprinnelige barnekår hos Gud dermed på ny var gjenopprettet, –. Det er da Kristus begynner å bruke tiltalen brødre, og sier: «Min Far og deres Far, min Gud og deres Gud».

Dette har virkelig stor betydning. Dette har vi all grunn til å stanse opp for og tenke over. Og at dette var det første Herren uttalte etter sin oppstandelse, gir oss ennå mer å tenke på. Vi forstår at det var nettopp dette som var det store målet for hele Kristi forsoning: Å gjenopprette det barnekåret hos Gud som vi mistet i syndefallet.

For alt det øvrige som ble utrettet; at synden ble sonet, lovens forbannelse ble tatt bort og den evige rettferdighet ført fram, er alt sammen bare deler av et eneste stort verk: Gjenoprettelsen av barnekåret som vi hadde mistet.

For det er jo dette som er selve hovedsaken, at menneskene i begynnelsen var skapt til Guds barn og arvinger. Og når dette vårt barnekår ble tapt i syndefallet, skulle «kvinnens sæd» gjenopprette dette.

I barnekåret hos Gud har vi all vår frelse og salighet, «for er vi barn, da er vi også arvinger». Det var altså gjenoprettelsen av dette som var selve målet og innholdet i alt det Kristus, som den andre Adam, skulle utrette.

Den som har forstått dette, vil etter Kristi fullbrakte soning straks spørre: Er så vårt barnekår hos Gud nå gjenopprettet? Er vi nå på ny satt inn i det forholdet til Gud som menneskene hadde før fallet?

Og nå kommer altså Herren selv her og bekrefter det. Det er det første han uttaler etter sin oppstandelse. Og han har en spesiell omsorg for at vi skal legge merke til hva han sier: «Mine brødre», «min Far og deres Far, min Gud og deres Gud», – Min og deres! Min og deres! Den som her ikke aner noe stort og guddommelig, må ha sine sanser fullstendig lammet.

Å, så underlig! Kristus selv, himmelens Herre, Guds evige Sønn, som først kom og ble et menneske akkurat som vi, og nå har fullbyrdet gjeløsningsens verk, – han sier om fattige, skrøpelige disipler: Mine brødre – mine – brødre – min Far og deres Far!

Slik har Herren brutt ned skilleveggen. Så er Gud og menneskene på ny forenet. Så er det som gikk tapt: barnekåret hos Gud, blitt gjenopprettet! Så er Guds Sønn, som apostelen sier, blitt den førstefødte blant mange brødre. Merk deg dette: «den førstefødte blant mange brødre».

Hva er det jeg hører? Selv om vi titt og ofte har studert denne vidunderlige broderhilsenen, har vi likevel knapt begynt å fatte den. Her er det dybder og høyder som går over all menneskelig forstand. Gaven er altfor stor, og hjertene våre altfor trange.

Men skulle så ennå noen ha dette spørsmålet: Ja, dette sa han om disiplene, disse trofaste, som stod Jesus nærmest, som hadde fulgt ham i mer enn tre år, og som var ydmyke og hellige. Det var dem han kalte brødre. Men hva har dette med oss å gjøre?

Da vil vi bare svare: Er det ennå ikke gått opp for deg at dette brorskapet med Kristus er det samme som vårt barnekår hos Gud? Og at dette var selve hovedmålet for Kristi forsoning, som jo ikke skjedde bare for noen få venner, men for hele verden!

Ganske riktig er det altfor urimelig at vi, fattige syndere, skulle være Kristi brødre. Men hva sier Skriften? Og har vel Kristus noen gang gjort forskjell på folk?

Gud, som er alle menneskers skaper og frelser, ser ikke etter personlighet, men på mennesket. Ikke en gang Kristi egen mor fikk ha noe fortrinn. For alle som heter menneske var like for ham.

Det er ganske enkelt menneskene som er så dyrebare for ham. Ikke den eller den personen. Bare med den forskjell at de gjenfødte Guds barn ligger i hans fang og er hans store fryd og glede. Mens de vantro er hans store sorg, fjernt fra hans varme omsorg.

Så gjelder da dette brorskapet ikke bare de første disiplene. Men også alle oss som ved deres ord er kommet til tro på Kristus.

Å, for en herlighet! Å, du evige frydens kilde! Hver eneste en av oss som gjennom deres ord har begynt å tro på ham, har samme rett som dem til å vite at dette herlige Kristi budskap også gjelder meg: Mine brødre – min Far og deres Far, min Gud og deres Gud.